త్యాగ ఫలితం

—కొమ్మిడి మత్స్యేంద్ర రెడ్డి

"ఇది వంటకాలేనా..." కంచాన్ని పక్కకు తోస్తూ విసురుగా అన్నాడు మహేంద్ర.

పూర్తిగా బెదిరిపోయిన స్వప్న పెదవి విప్పలేక, గుడ్ల నీరు కుక్కుకుని, నేల చూపులు చూస్తూ నిలబడిపోయింది.

ఆ మౌనం రెచ్చకొట్టింది మరింత అతడిని. "ఏం...మాట్లాడవేం. వంట కూడా చేయడం రాకపోతే నీవున్న దెందుకు. తేరగా కూర్చుని తిన డానికా. ఛ ఛ. వెధవ ముఖం ఇంకా నిలబడ్డావేం!" విసురుగా లేస్తూ గిన్నెను పక్కకు నెడుతూ అరిచాడు.

"అబ్బా!" వేడిచారు పాదాలపైన పడుతూనే బాధతో మెలికలు తిరిగిపోయింది స్వప్న పాదా న్నదుముకుంటూ.

ఆమె వేపైనా చూడకుండా బయటకు వెళ్ళిపోయాడు మహేంద్ర. మరుక్షణం కారు కదిలిపోయిన చప్పుడు.

కన్నీటిని అద్దుకుంటూ...అన్నీ యథాప్రకారం సర్ది పెట్టింది. 'కూరకేమయిందని...రుచిగా లేదా... తను చేసిన వంకాయవేపుడు నాన్నగారెంత ఇష్టంతో తినేవారని...రవిమాత్రం...' రవి గుర్తుకు రాగానే గుండెలు దడదడ లాడినయి.

"నావద్దేముందని స్వప్నా...నన్ను కోరుకొంటున్నావు? పుట్టినప్పటినుండి కార్లలో తప్ప పాదం నేలమోపని నిన్ను ఏం సుఖపెట్టగలనని..."

మాటలు పూర్తికాకముందే అతడి పెదాలపై వేళ్ళానించి ఆపేసింది స్వప్న. "జీవితంలో సుఖ పడాలంటే డబ్బే ముఖ్యం కాదు రవీ...ప్రేమించే నిండు హృదయం ఉండాలి. కష్టంలో, సుఖంలో అనుక్షణం ఆ నిండు గుండెలో దాచుకునే విశాల హృదయం కావాలి. అప్పుడే ఆ కాపురం కలకాలం నిలబడుతుంది. వెన్నెలలు పూయిస్తుంది. ఈ విషయాలు నీకుమాత్రం తెలియనివా...." ముల్లోకాల్లోని అనురాగమంతా ఆ కనుపాపల్లో పలికిపోతుంటే ఆర్తిగా అంది.

చిత్రంగా నవ్వాడా మాటలకు రవి. "ఎక్కడ పుట్టానో...ఎవరికి పుట్టానో...మీ నాన్నగారే చేర దీసి నన్నింతవాడిగా చేయకుంటే ఇంకెక్కడ ఉండేవాడినో...అవును స్వప్నా! ఏం చేస్తేమాత్రం ఆ ఋణం తీరుతుంది..."

"నన్ను కట్టుకుని ఆయన భారం దించు! అప్పుడు నీ ఋణం పూర్తిగా తీరుతుంది. పైగా ఆయన...ఆయనతో పాటు నేనూ నీకు జీవితాంతం ఋణపడి ఉంటాం. అవును రవీ! నీ ఎమ్మే పూర్తయింది. కొద్దిరోజుల్లో ఏదో ఉద్యోగం దొరుకుతుంది. నాన్నగారి ఆస్తి మన కెందుకు. మనకంటూ ఒక చిన్న కుటీరం నిర్మించు కుందాం!" మందంగా వీచే ఆ పిల్ల గాలుల్లో మరింత మందంగా, కలలోలాగ చెప్పుకుపోతున్న స్వప్న వేపు జాలిగా చూస్తూ ఉండిపోవడం మినహా మరేమనలేకపోయాడు రవి.

'నిజంగా తను అంత అదృష్టవంతుడా...నడి వీధిలో అడుక్కోలినే తనను ఈ స్థానంలో నిల బెట్టిన ఆ మహాత్ముడిని ఎలా కోరగలడీ వరం... స్వార్థపరుడుగా...కృతఘ్నుడుగా అతడి దృష్టిలో నిలబడిపోతాడేమో. కంఠంలో ప్రాణముండగా ఆ స్థితిమాత్రం రాకూడదు. సీతారామయ్యగారిని కలతపరిచే పనిని కలలో గూడా చేయలేదు తను. అమాయకమైన స్వప్న కళ్ళలోకి చూస్తేమాత్రం'— ఆవేదనలలో గుండెలు తపతప లాడినయి. 'ఏమో...ఆ భగవంతుడే ఈ సమస్యను తీర్చాలి—'

రాత్రి భోజనాల వద్ద ఏన్నాళ్ళుగానో చెప్పా లనుకుంటున్న మాటలను తండ్రికి చెప్పింది స్వప్న.

అంతా విని విస్తుపోయాడు సీతారామయ్య. "అదేమిటమ్మా...అన్ని విషయాలూ తెలుసుండీ ఆ నిర్ణయాని కెలా వచ్చావు? అతడెవరో.... ఏమో..." అంతకన్న ఎక్కువగా మాట్లాడలేక పోయాడు.

"కులాలనూ, మతాలనూ పట్టించుకునేది సంఘం నాన్నా! ప్రేమ సమాజ న్యాయాలకు, నిర్ణయాలకూ అతీతమైనది. పెద్ద మాటలు మాట్లాడుతున్నందుకు క్షమించండి. రవిని నా జీవిత భాగస్వామిగా నేనేనాడో నిర్ణయించు కున్నాను." తల వంచుకుని కంచంలో గీతలు గీస్తూ దృఢంగా చెప్పింది.

ఆ మాటల్లోని స్థిరత్వం సీతారామయ్యను పూర్తిగా రెచ్చగొట్టింది. "స్వప్నా!" అరిచాడు. "వీధుల్లో ముష్టెత్తుకునేవాడిని ఇంతదాకా పెంచి, చదివించి ఒక మనిషిగా చేసింది జాలితో... ప్రేమతో మాత్రం కాదు. నిన్ను కట్టబెట్టి ఈ ఇంటి అల్లుడిగా చేసుకోవడానికి అంతకన్నా కాదు. అసలు నీవెవరనుకుంటున్నావ్. ఈ జిల్లా కంతటికీ పేరు ప్రఖ్యాతులున్న కుటుంబానికి చెందిన ఒక్కగా నొక్క ఆడపడుచువి. ఈ పెళ్ళి నా కంఠంలో ప్రాణముండగా జరగదు. రాఘవయ్యగారి అబ్బాయి వచ్చే నెలలోనే అమెరికా నుండి వస్తున్నాడు. అతడితో నీ పెళ్ళి ఏనాడో ఖాయమయిపోయింది. పిచ్చి పిచ్చిగా, ప్రేమా గీమా..." పూర్తిగా [illegible] పడిపోయిన సీతారామయ్యకు విపరీతమైన ఆయాసం వచ్చింది. కుర్చీలో వెనక్కి [illegible] అలసటగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"నాన్నా" అంటూ ఆత్రంగా దగ్గరకు రాబోయిన కూతురును తర్జనితో అక్కడే ఆపేశాడాయన. "అవసరం లేదు. వెళ్ళు. నీ వెర్రి నిర్ణయాలతో ఈ ఇంట్లో చిచ్చుపెట్టాలని [illegible] గించకు. రవితో నీ పెళ్ళి జరగడానికి వీల్లేదు." అంటూనే గుండె పట్టుకుని హఠాత్తుగా కుర్చీ లోంచి వెనక్కు పడిపోయాడు.

"నాన్నా... రంగయ్యా...జానకీ.." కేకలేస్తూ తండ్రిని లేవనెత్తింది స్వప్న.

"హార్టెటాక్ మైల్డ్‌గానే వచ్చింది. [illegible] చూడమ్మా స్వప్నా! నే నీ కుటుంబానికి డాక్టర్ని కాదు. ఆప్తుణ్ణి కూడా. అవునమ్మా—నిన్ను [illegible] భుజాలపై ఎత్తుకుని ఆడించాను. మీ [illegible] పోయినప్పటినుండి సీతారామయ్యకు విశ్రాంతి లేదమ్మా. నీ కోసం, నీ భవిష్యత్తుకోసం [illegible] శ్రమంతా వెచ్చించాడు. సమస్యలతో, పరిష్కారాలతో, సంఘర్షణతో హృదయం నలిగిపోతూంటే కాలం అతడి వయసును నమిలేసింది. ఆ ముసలి ప్రాణ మిప్పుడు ఏలాంటి ప్రతిఘటనా తట్టుకోలేదు. మళ్ళీ నొప్పి వచ్చిందంటే మాత్రం...ఏమో...."

"అంకుల్!" కన్నీళ్ళతో అతడి భుజాలపై వాలిపోయింది.

"చూడమ్మా...నీ సమస్య నాకు తెలుసు. [illegible] ఏమని చెప్పను. నీవే బాగా ఆలోచించి [illegible] నిర్ణయం తీసుకోవాలి." తల నిమురుతూ తీసుకో వలసిన జాగ్రత్తలన్నీ వివరించి వెళ్ళిపోయాడు డాక్టరు మధుసూదనం.

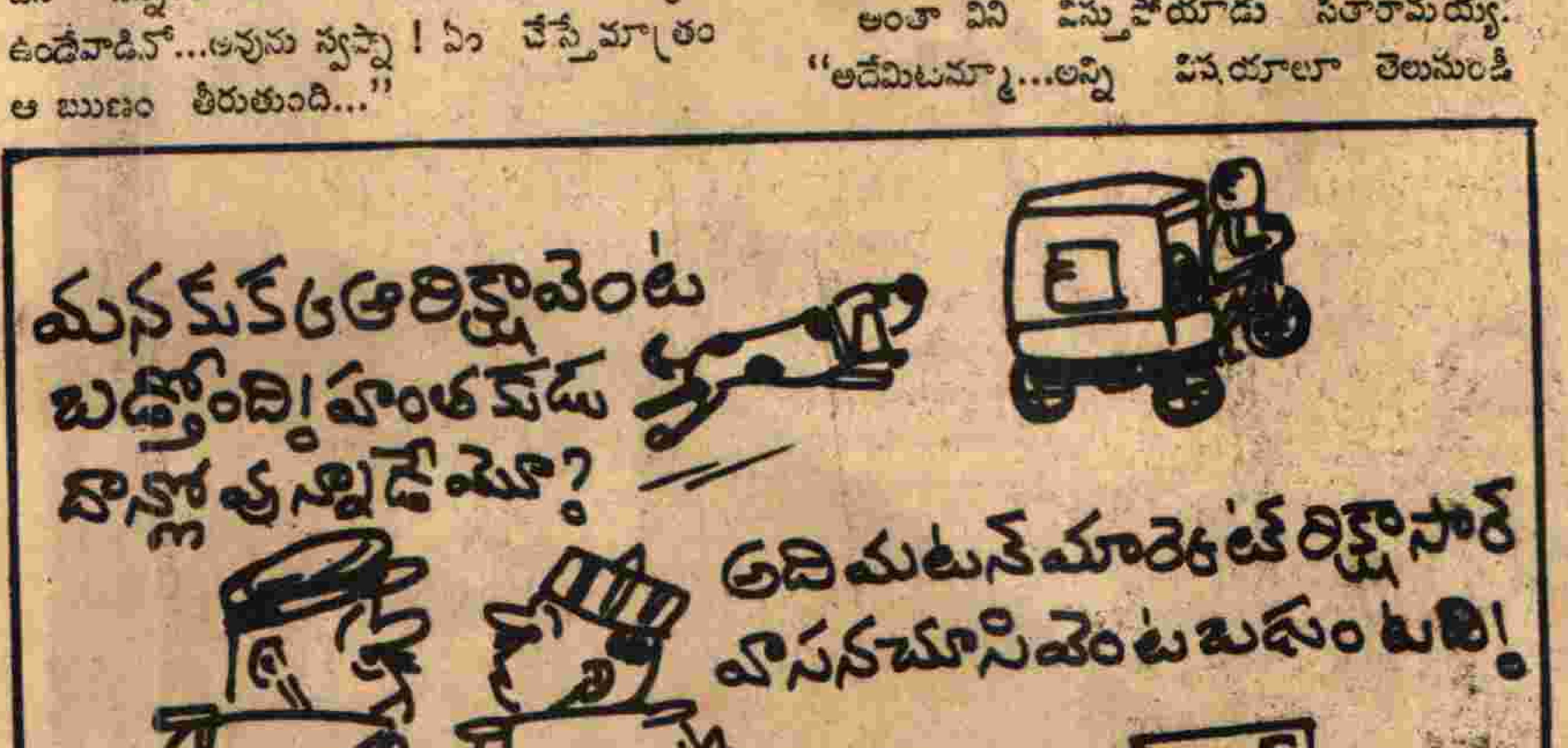

తండ్రి మంచం ప్రక్కనే కూర్చున్న స్వప్నకు, ఆ రాత్రంతా కంటిపై కునుకులేదు. జన్మను ప్రసాదించి, జీవితాన్ని తీర్చిదిద్దిన కన్న తండ్రి, ఆ జీవితానికొక నిర్వచనాన్నందించిన రవి...ఎవరిని ఎవరికోసం వదులుకోను. ఎటూ నిర్ణయించుకోలేకపోతుంది.

మరునాడు మాత్రం ఆ సమస్యను అతి తేలిగ్గా పరిష్కరించాడు రవి.

"స్వప్నా!

అన్నం పెట్టిన దేవుడి ప్రాణం తీసుకునేంత కసాయివాడిని కాలేను. నీ ప్రేమకు మాత్రం బదులేమివ్వను? సమాధానం నావద్ద లేదు. ఇంతకన్న ఎక్కువ ఏమీ చెప్పలేను. అయ్యగారు త్వరగా కోలుకోవాలని, నీవు జీవితంలో నవ్వుతూ బ్రతకాలనీ కోరుకుంటూ వెళ్ళిపోతున్నాను..."

"రంగయ్యా! రవి నిజంగానే వెళ్ళిపోయాడా" ఇంకా నమ్మాలనిపించక మళ్ళీ అడిగింది.

"డాక్టరు బాబును కలిశాక రాత్రికాడనే ఎళ్ళాడమ్మా. ఈ ఉత్తరం మాత్రం మీకు ఇమ్మన్నాడు." వినయంగా చెప్పాడు.

ఆ తర్వాత అంతా ప్రశాంతత, నిర్లిప్తత.

కొద్దిరోజుల్లోనే పూర్తిగా కోలుకున్న సీతారామయ్య, ఆ నెలలోనే రాఘవయ్యగారబ్బాయి మహేంద్రతో కూతురి పెళ్ళి ఘనంగా జరిపించాడు.

"జీవితంలో ప్రతి క్షణం నీ సుఖాన్ని...క్షేమాన్నే తల్లీ నేను కోరుకున్నది. ఈ శరీరంలోని ప్రతి రక్తపు చుక్కా నీ భవిష్యత్తుకోసమే ఖర్చయిపోయింది. కలకాలం సుఖంగా వర్ధిల్లమ్మా" గొంతు పూడుకుపోయి, మాటలు కరువైపోతూంటే కూతురుని హత్తుకుని ఆశీర్వదించాడు అత్తవారింటికి వెళ్తున్నప్పుడు.

బుగ్గలపైకి జారుతున్న కన్నీటిని మునిపంట అదిమిపట్టి కారెక్కుతుంటే మాత్రం ఇక భరించలేకపోయాడా వృద్ధుడు.

అది చూసిన స్వప్న కన్నీటి గోదారి కూడా కట్టలు తెంచుకుంది. "వద్దు నాన్నా, మీ కన్నుల్లో కన్నీరేమిటి. నేనెక్కడికి వెళ్తున్నాననీ. ఎప్పుడూ వస్తూంటాను. మీ ఆరోగ్యం జాగ్రత్త." తండ్రిని ఓదార్చడం ఈమారు స్వప్న వంతయింది.

"సరేనమ్మా. వెళ్ళు. కాని తల్లీ! ఒక్కమాట. ఈ ముసలి తండ్రితో ఏమైనా పొరబాట్లు జరిగితే మాత్రం మనస్ఫూర్తిగా క్షమించమ్మా"— కళ్ళు వత్తుకుంటూ అంటున్న అతనివైపు చటుక్కున కళ్ళెత్తి చూసింది స్వప్న. ఆ కళ్ళలో ఎన్నో భావాలు...మరెన్నో ప్రశ్నలు.

మొదటిరోజే మహేంద్ర జీవితం పూర్తిగా అర్థమైపోయింది స్వప్నకు.

లేవగానే పక్కకు తిరిగి విస్కీ బాటిలందుకుంటున్న అతడివైపు విభ్రాంతిగా చూసింది.

"అదేమిటండీ... లేవగానే...."

"షటప్! హౌ ఆర్యూ టు . క్వశ్చన్ మీ...నేను నీ నాన్న మోచేతి క్రింది నీళ్ళు త్రాగి పెరిగిన పనిష్టివాడిని కాదు. గుర్తుంచుకో."

జలుబు వల్ల ఓ మంచి రోజును పాడవనివ్వకండి

జలుబును పోగొట్టుకోవచ్చు

ముక్కు కారడం, ముక్కు దిబ్బడ, తలభారం, గొంతు నొప్పి, గుండెలో కఫం చేరడం లాంటివన్నీ మీ మంచి రోజుల్ని పాడు చేస్తాయి. అయితే, ఈ లక్షణాలుగల జలుబునుంచి ఉపశమనానికి ఓ మార్గం ఉంది.

జలుబు మందుతో వాటిని ఎదుర్కోండి

ఏ ఇతర జబ్బుకో చికిత్స చేసినట్లు జలుబుకి చికిత్స చేస్తే చాలదు. జలుబు లక్షణాలకు లోనైన అన్ని చోట్లా ఒకే మారుగా పనిచేసే ప్రత్యేకమైన మందే వాడండి.

కోల్డరిన్ కేవలం జలుబు కోసమే

మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టే అన్ని జలుబు లక్షణాలనుంచి ఉపశమనం కలిగిస్తుంది కోల్డరిన్. దీనిలోని ప్రత్యేకమైన ఔషధ పదార్థాలు జలుబు లక్షణాలుగల అన్నిచోట్లా కలిసికట్టుగా పనిచేస్తాయి. పైగా మీ శరీరంలో నిరోధక శక్తిని పెంచే విటమిన్ సి దీనిలో ఉంది. మీకు జలుబు చేస్తే, దానికి ప్రత్యేకమైన జలుబు మందే వేసుకోవడం ఉత్తమం.

కోల్డరిన్

జలుబు కోసం ప్రత్యేకంగా తయారుచేయబడింది

CASBC-64-232 TL

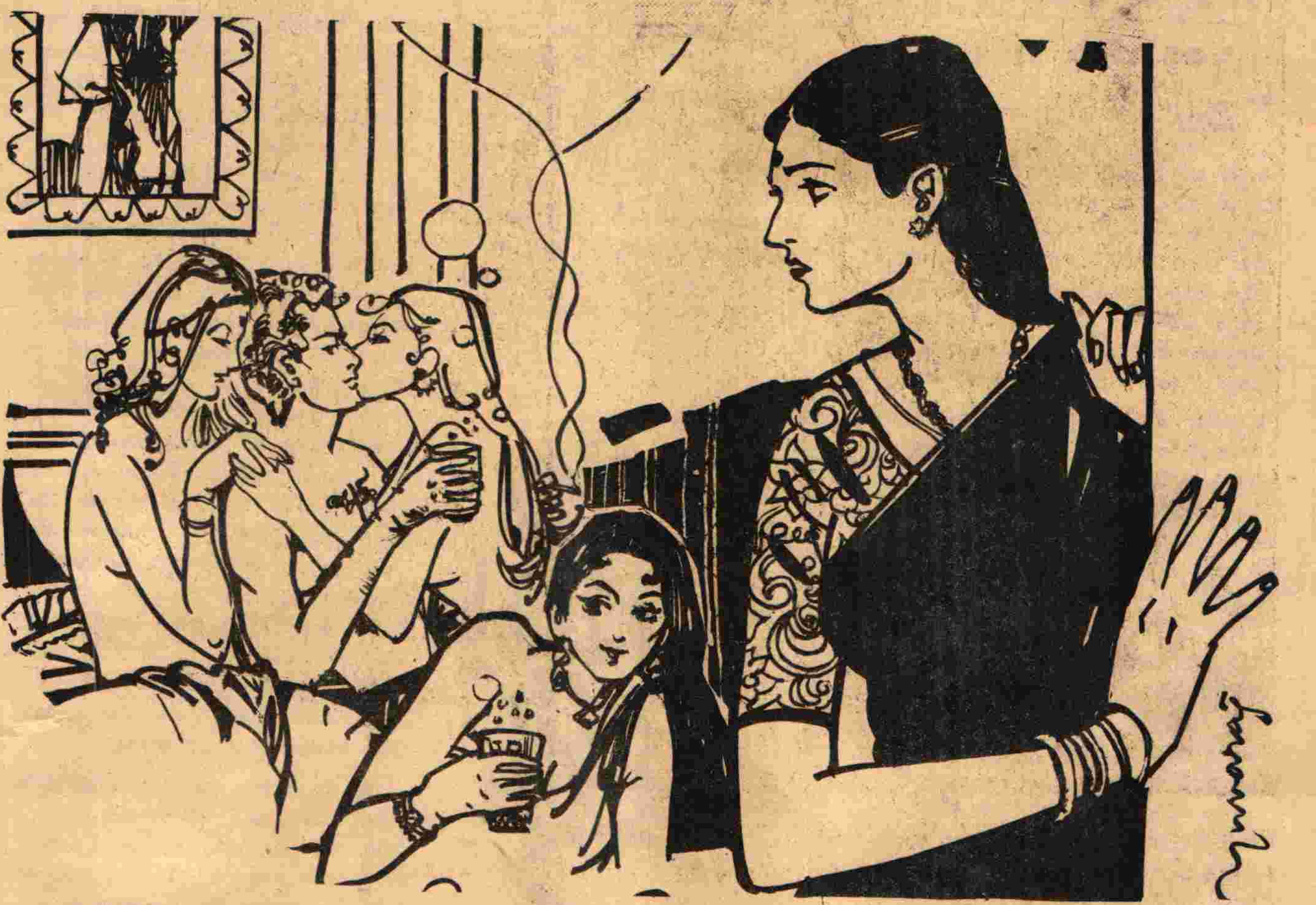

ఆమాట ఆశనిపాతంలా తగిలిందా క్షణం. అలా అలా ఒక్కొక్క సంఘటనా, ఒక్కొక్క పలుకూ దెబ్బమీద దెబ్బ తీస్తుంటే ఆమె దాంపత్యాకాశం లోని ఒక్కొక్క చుక్కా తెగిపోయింది.

మొదట ఆ విషయాలేమీ తెలియకపోయినా, క్రమక్రమంగా తెలుసుకున్న సీతారామయ్య హృదయం మూగగా రోదించింది. ఒక్కమాట కూడా చెప్పుకోని కూతురును చూసిన ప్రతి క్షణం అతడి వయస్సు ఎన్నో సంవత్సరాల ముందుకు పాకిపోయింది.

చివరకు, రోజుకు ఇరువదినాలుగు గంటలూ మద్యంలో మునిగిపోయి, తనముందే, తన గదిలోనే రకరకాల అమ్మాయిలతో, ఒక్కొక్కసారి ఒకటి కన్న ఎక్కువ మందితో జంతువులా ప్రవర్తిస్తుంటే మాత్రం సృష్ట్యాదినుండీ మానవజీవాన్నంటి పెట్టుకున్న ఆ ఒక్క ఆశానక్షత్రం పుటుక్కున రాలిపోయి, జీవితం పూర్తిగా అంధకారమయం పోయినప్పుడు మాత్రం స్వప్న పూర్తిగా శిలగా మారిపోయింది. ఎటువంటి సంఘటనకూ, ఏమాత్రం స్పందించని కొండరాయిలా అచేతనంగా నిలబడిపోయింది.

అప్పుడన్నాడు సీతారామయ్య వణకుతున్న కంఠంతో, "నన్ను క్షమించమని ఎలా అడగను తల్లీ! నిన్ను రవినుండి దూరంచేసి ఘోరమైన తప్పిదం చేశాను. నాకు నిష్కృతి లేదు. నన్ను క్షమించమ్మా. నన్ను క్షమించు" అని విపరీతమైన ఆయాసంతో కూతురు చేతుల్లో ముఖం దాచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాడు.

స్వప్నకు మాత్రం కళ్ళలో నీటి చుక్కలేదు. అంత విషాదంలోనూ విచిత్రంగా నవ్వింది. "మీరేం చేసినా నా క్షేమంకోసమే కదూ. ఆ విషయంలో మాత్రం మిమ్మల్నెప్పుడూ శంకించను నాన్నా.. కాని మీరు మాత్రం ఏం చేయగలరు. జీవితమనే ఈ లాటరీలో మీ కూతురి కొక అపూర్వమైన బహుమతి రావాలనుకున్నారు. ప్రతి ఒక్కరూ కోరుకునేది అదేకదూ. అది సహజం నాన్నా. మీ తప్పేంలేదు. వూరుకోండి. ఎటొచ్చీ నా పూర్తి జీవితాన్నే పణంగా కాసిన ఆ పందెంలో నే నోడిపోయాను. ఫలితంగా జీవితాన్నే పోగొట్టుకున్నాను. అంతే. అయినా ఇప్పుడేముందని" పిచ్చిదానిలా చెప్పుకుపోతుందే కాని...వినేందుకు ఆ తండ్రిలో ప్రాణం మిగిలుందా అన్న విషయంమాత్రం గుర్తించలేదు.

ఢిల్లీలో లెక్చరరుగా ఉన్న రవి అంత్యక్రియలకు హాజరయ్యాడు.

ఎన్నో అడగాలనుకున్న రవి కంఠం ఆమెను చూస్తూనే పూడుకుపోయింది. మరెన్నో చెప్పుకోవాలనుకున్న స్వప్న హృదయం కూడా అక్షణం మూగబోయింది. ఆస్థితిలోనే మళ్ళీ విడిపోయారు. అది జరిగి ఆర్నెల్లయింది. ఇప్పు డెక్కడున్నాడో ఏం చేస్తున్నాడో?

"అమ్మగారూ, అమ్మగారూ!"

గతంలోకి కూరుకుపోయిన స్వప్న గది తలుపుపై అదేపనిగా బాదుతున్న చప్పుడుతో ఉలిక్కిపడింది.

"అయ్యగారు దారిలో రక్తం కక్కుకున్నారట. హైదరాబాద్ నర్సింగ్‌హోంలో చేర్పించారని ఫోనొచ్చింది"— అతడెంత ఆందోళనగా చెప్పాడో అంత నిర్లిప్తంగా వింది స్వప్న.

"సరే. కారు సిద్ధం చెయ్యి వస్తున్నాను" అంటూ లేచింది.

నర్సింగ్‌హోంలోకి అడుగు పెడ్తూనే ఎదురొచ్చాడు డాక్టరు. "ఐయామ్ సారీ మిసెస్...."

ఆ మాటలు పూర్తిగా వినిపించుకోలేదు స్వప్న. గాఢంగా నిట్టూరుస్తూ అక్కడే ఉన్న సోఫాలో కూర్చుండిపోయింది.

"బాడీని చూస్తారా?" ఎలా ఓదార్చాలోనని మథనపడ్డ డాక్టరు వింతగా అడిగాడు.

"ఐ డోంట్ థింక్ సో...శవాన్ని పంపించే ఏర్పాట్లు చేయండి. ఎక్స్‌క్యూజ్మీ డాక్టర్. ఒక గ్లాసు మంచినీళ్ళిప్పిస్తారా" లేచి నిలబడుతూ నిశ్చలమైన కంఠంతో అంది స్వప్న.

నీళ్ళు త్రాగినాక "థాంక్యూ. డాక్టర్! మా డ్రైవరూ, మస్తానూ ఇక్కడే ఉంటారు. ఆ ప్రయత్నాలేవో చేయండి" అంటూ అసలేమీ జరగనట్టే వెళ్తున్న ఆమెను అవాక్కయి చూస్తుండిపోయాడు డాక్టరు మాత్రం. *